

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **T. D.**, zast. Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, se sídlem Brno, Novobranská 14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 5/2005 – 23, ze dne 31. 5. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-3069/VL-20-05-2004, ze dne 16. 12. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody žádosti o azyl uváděné stěžovatelem nelze považovat za zákonné důvody udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Takovými nejsou nespokojenost s poměry v zaměstnání, nespokojenost se situací ve Vietnamu, ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Závěr žalovaného, že stěžovatel nebyl v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu je proto podle soudu v souladu se zákonem. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu ani podle ust. § 13 zákona o azylu. Co se týká humanitárního azylu, podléhá rozhodnutí o jeho (ne)udělení soudnímu přezkumu jen z toho hlediska, zda vyplývá z dostatečných podkladů a je logicky správné. Osobní poměry

stěžovatele, rozhodné pro posouzení této otázky, byly dle soudu zjištěny dostatečně a závěr správního orgánu není s takto shromážděnými podklady v logickém rozporu. Ani krajský soud nakonec v případě stěžovatele nezjistil existenci v zákoně taxativně vyjmenovaných překážek vycestování. Z uvedených důvodů Krajský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Důvod podané kasační stížností spatřuje stěžovatel v nesouladu mezi skutkovým stavem, o němž rozhodoval krajský soud s obsahem spisového materiálu. Stranou pozornosti krajského soudu podle něj zůstaly důvody, které zapříčinily jeho nepříznivě pocíťované postavení v zaměstnání a ve společnosti vůbec. Tyto přitom sdělil žalovanému již v pohovoru k žádosti o azyl. Nemožnost pracovního postupu a s tím spojený nedostatek materiálního zajištění byly přímým důsledkem stěžovatelovy publikační činnosti a tedy formou sankce ze strany veřejné moci za tuto jeho činnost, resp. nátlaku (jak psychického, tak materiálního) na něj. Tyto skutečnosti krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nezmiňuje, nepřihlíží k nim, ani se s nimi jakkoli nevypořádává, a to přesto, že protokol o předmětném pohovoru k žádosti tvoří součást správního spisu. Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 8. 2005 popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost trpí podle správního orgánu vadou, jež spočívá v absenci údaje o adrese stěžovatele, na kterou je možné doručovat, neboť v kasační stížnosti uvedená adresa, Pobytové středisko Červený Újezd, není aktuální. Z tohoto střediska stěžovatel odešel dne 2. 3. 2005 do Pobytového střediska Seč, odkud se následně odstěhoval dne 28. 7. 2005. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro neodstraněnou vadu podání, nebo tuto jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 18. 10. 2004. Jako důvod uvedl, že si ve Vietnamu nevážili jeho vysokoškolského vzdělání. Je právník a dva roky sice pracoval ve svém oboru, nebyl však dostatečně ohodnocen, a proto z Vietnamu odešel. Do azylového řízení vstoupil s cílem legalizovat si pobyt v ČR. Pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden dne 21. 10. 2004 v přijímacím středisku na žádost stěžovatele v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočnicka. Zde stěžovatel nad rámec podané žádosti uvedl, že režim ve Vietnamu není podle něj dobrý. Stěžovatel si myslí, že je dobrý právník, neměl ovšem např. žádnou funkci na rozdíl od jiných horších právníků. O úpravu svých platových podmínek se obrátil na odborovou organizaci, ale nic nevyřešili. Výpověď podal stěžovatel písemně sám. Jeho životní úroveň byla nadprůměrná, nebyl ekonomicky závislý, byl schopen se uživit. Kromě práce přispíval rovněž do novin, vzhledem ke kritičnosti článků mu však ne vždy byly otisknuty. Zpravidla psal o platných vietnamských zákonech, o tom, jak se dotýkají veřejnosti. Žádné konkrétní problémy ve spojitosti s těmito články ani jinak se státními orgány, policií, soudy, či jinými státními institucemi neměl. Pro své články však opakovaně nebyl přijat do komunistické strany. Důvodem jeho zájmu o členství ve straně byla touha po lepším postu v zaměstnání. Ve své vlasti se ničeho neobává, v ČR by chtěl pracovat.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval tvrzením žalovaného, podle něhož není adresa stěžovatele uvedená na kasační stížnosti aktuální. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k zastoupení stěžovatele advokátem není znalost současné adresy samotného stěžovatele pro rozhodnutí o podané kasační stížnosti nezbytně nutná. Nejedná se tedy o nedostatek podmínek řízení, natož takový, pro který by nebylo lze v řízení pokračovat ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nebyl-li dán důvod pro odmítnutí kasační stížnosti podle cit. ustanovení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu důvodů zde uplatněných, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti, tj. nesoulad mezi skutkovým stavem, který vzal za základ pro své rozhodnutí krajský soud, s obsahem spisového materiálu posoudil Nejvyšší správní soud jako jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít podle stěžovatele za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Takto formulovaný stížní důvod ovšem nebyl v daném případě naplněn.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, *není-li žadatel o udělení azylu vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá-li z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79).

Byť jistě nelze státní zřízení ve Vietnamu považovat za demokratické, v dané věci stěžovatel evidentně nebyl vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, ani nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach. Jak správně uzavřel krajský soud, přesvědčení stěžovatele, že si ve Vietnamu nevážili jeho vzdělání, resp. nespokojenost stěžovatele se svým pracovním ohodnocením nelze považovat za důvod udělení azylu. Takovým důvodem pak není ani snaha stěžovatele o legalizaci pobytu na území ČR. Krajský soud tedy zjevně vycházel ze skutkového stavu, tak jak byl žalovaným zjištěn v průběhu správního řízení, a tento posoudil právně zcela adekvátně. O jakémkoli materiálním či psychickém nátlaku na stěžovatele ze strany veřejné moci pak nemůže být řeč. Sám stěžovatel v pohovoru k žádosti o azyl uvedl, že jeho životní úroveň byla v zemi původu nadprůměrná, že zde nebyl ekonomicky závislý a byl schopen se uživit. Výpověď ze zaměstnání podal z vlastního rozhodnutí z důvodu své nespokojenosti s ohodnocením vlastní práce (kariéřním postupem). Jakékoli problémy se státními orgány, policií, soudy, či jinými státními institucemi v důsledku své publikační činnosti pak výslovně popřel. Pronásledování ve smyslu zákona o azylu nakonec nepochybně nelze spatřovat ani v okolnosti, že stěžovatel nebyl přijat do komunistické strany, (jejímž členem se toužil stát z důvodů zcela zjištěných).

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí

na žádost vízum za účelem stpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu